

Цѣлото поле предъ насъ бѣше покрито съ трупове. Стотини, хиледи, може би. Една страшна и безкрайна морга, отъ която идѣше ледениятъ ужасъ на смъртта. Азъ гледахъ смаянъ и струваше ми се, че бѣхъ виждалъ нѣкога подобно нѣщо. Безкрайно поле, покрито съ неподвижни трупове, вцепенени въ най-разнообразнитѣ и болезнени пози, които имъ е дала последната трѣпка на живота. Прелитащи черни птици. Разхвърляни оржжия и дрехи, засъхнали струи кръвь — викащитѣ следи на една безмилостна, жестока борба. И нѣкъде далечъ, надъ низкия хоризонтъ, червениятъ кървавъ дискъ на изгрѣващото слънце. Сжщата картина, която бѣше предъ очитѣ ми сега. Де бѣхъ виждалъ това? Може би „Куликовското поле“ на Рѣпина, може би „Война“ на Щукъ или нѣкое покъртително платно на Верещагина. Не помня. Но всичко това бѣше тѣй странно, тѣй необикновено, тѣй силно поразяваше съ своя ужасъ, каточе не бѣше действителностъ, а видение на тежъкъ и боленъ сънь.

Напредъ отиваха санитарни команди. Отъ любопитство отиваха и офицеритѣ отъ дружината. Готовъ да видя може би най-покъртителнитѣ зрелища, азъ се качихъ на коня и бавно трѣгнахъ изъ това безмълвно и тихо бойно поле. Едвамъ изминавамъ стотина крачки и се озовавамъ предъ първитѣ редици. Спи-